

Loes en Meneer Igor (fragment)

1 - Treinen kijken

Loes zat op de achterbank van papa's auto. Ze zong een liedje dat ze net had bedacht. 'Daar komt de trein, fliere-flare-flijn.' Vandaag was alles leuk. Nou ja, bijna alles, want mama ging niet mee.

Samen met papa ging Loes oude treinen bekijken op het station van Groningen. Hele grote die keihard konden fluiten! Met Daan speelde ze vaak met de houten trein, maar dit was pas echt. Papa had zelfs een hotel gereserveerd. Morgen gingen ze nog iets leuks doen. Dat was nog een verrassing. Lekker spannend! Loes had haar zachtste pyjama bij de reisspullen gelegd en mama had boven in de logeertas een cadeautje gestopt. Zij ging oma helpen, die ziek was geworden. Loes en papa mochten niet mee. 'Gaan jullie maar lekker met zijn tweetjes. Ik ga oma eens goed verwennen.'

'We zijn mooi op tijd Loes,' zei papa terwijl hij de auto parkeerde.

Loes drukte haar neus tegen het autoraampje. Ja! Het station! Dat moest Meneer Igor zien, want hij had zelf ook een lange treinreis gemaakt. Oma had hem helemaal uit Rusland meegenomen. Hij was wel honderd dagen onderweg geweest. Meneer Igor had door verre landen gereisd. Het waren er zoveel, dat hij de namen niet meer wist. Loes kende ze ook niet. 'Dat hoeft ook niet als je zes bent,' had oma gezegd. Loes wist wél dat Meneer Igor onderweg met zijn vrolijke ogen naar buiten had gekeken. Dat had oma verteld. Wat zou hij gezien hebben?, dacht Loes vaak. Giraffen misschien, of tijgers? Bergen met sneeuw erop? Later als ze groot was, dan ging ze ook met de trein. Een hele verre reis maken, samen met Meneer Igor. Daan mocht ook mee.

Loes pakte de logeertas en ritste hem snel open. Pakje van mama, maar dat mocht ze straks pas openmaken. Ze stopte het zo lang in haar jaszak. Zakdoek,... lijkt niet op Igor. Daaronder dan. Roze koek.... hapje voor Igor. Kleurboek... met plaatjes van Igor. Maar waar was Meneer Igor nou?

Loes kreeg het warm. Ze kieverde de tas helemaal leeg een rommelde tussen de logeerspullen. Niets. Nergens een zachte slurf of een groot oor. Hoe kon ze Meneer Igor vergeten zijn? Nog nooit had ze een nacht zonder hem geslapen. Ze moest elke dag in zijn grote oor fluisteren wat ze allemaal had beleefd.

Papa tikte op de autoruit. 'Kom je nog?'

Loes propte alle spullen weer in de tas. Ze stapte uit en smeed de autodeur heel hard dicht. Meneer Igor was er niet. Wat nu? Haar benen werden helemaal zwaar.

‘Beetje doorlopen, Loes.’ Ze voelde papa’s sterke hand in haar rug. ‘Zo meteen komt de oudste trein van Europa het station binnen. Dat mogen we niet missen.’

‘Ja maar pap, Meneer I..’ Op datzelfde moment kwam de fluitende locomotief eraan. Alle woorden werden weggeblazen. Papa trok Loes mee naar het perron.

Het was niet alleen een oude treinen-station, zag Loes. Er stonden ook treinen die ze kende. Ze had pas nog met mama in zo’n gele gezeten, toen ze bij oma gingen logeren. Meneer Igor was er natuurlijk ook bij. Met haar mond tegen zijn zachte oor had ze verteld wat er onderweg allemaal te zien was. Hij ging altijd overal mee naar toe. Zonder hem was er helemaal niks aan. Loes trok haar hand uit die van papa. Haar hart bonkte. Meneer Igor halen, nu! Thuis was ook een station. Treinen gaan heel snel. Meneer Igor was helemaal alleen thuis. Hij was vast verdrietig, omdat hij vergeten was.

Een dikke stoomwolk waaide naar de mensen bij de oude locomotief. Papa ziet me niet eens, dacht Loes. Ik ga wel alleen. Ik ben toch zo terug. Loes rende naar de treinen. Welke moest ze hebben? De rode? Die kon het niet zijn. Ja, daar was een gele, die leek precies op de trein naar oma en de deur stond al open. Loes klauterde hijgend het trapje op. Er was een plaatsje vrij bij het raam, maar dan moest ze langs een mevrouw.

‘Kom maar hoor.’ De mevrouw wenkte Loes met allebei haar handen. ‘Ga maar gezellig naast me zitten.’

‘Fluiter-de-fluit,’ zei de mevrouw, ‘we gaan het station uit.’

De trein begon meteen te rijden.

2 - Mevrouw Stientje

Daar gingen ze. De mevrouw wist alles van de trein. Waar de wc was, waar de rem zat en ook wees ze Loes waar je je koffer kon neerleggen.

Loes tuurde naar buiten. Het was helemaal niet ver. Zo meteen komen we langs het bos, dacht ze. En dan is het nog maar een klein stukje. De trein deed ‘ke-deng’, ‘ke-deng’. Of zei de trein ‘Me-neer I-gor, ih-hik ko-hom’?

‘Wat zeg je daar?’, zei de mevrouw.

Loes haar hart maakte een sprongetje. Had ze hardop gepraat?

De mevrouw trok zachtjes aan haar oor. 'Zeg het maar.'

Loes kreeg warme wangen van schrik. Voorzichtig keek ze opzij. De mevrouw zag er lief uit, net als oma. Ook had ze zo'n mooi grijs bolletje haar op haar hoofd.

'Ik moest aan mijn olifant denken,' zei ze.

De mevrouw klapte in haar handen. 'Wat enig, ik houd ook heel veel van dieren.'

Loes ging rechtop zitten. 'Ik ga naar hem toe!'

De mevrouw lachte en kneep Loes in haar hand. 'Dat is een goed idee. Olifanten zijn veel liever dan mensen. En poezen ook.'

'Mijn olifant heet Meneer Igor. Mooie naam hè? Hij komt helemaal uit Rusland.'

'Heb jij ook zo'n mooie naam?,' vroeg de mevrouw.

Loes haalde haar schouders op. 'Weet ik niet, ik heet Loes.'

De mevrouw giechelde met haar hand voor haar mond. 'Mijn poes heette ook Loes.'

'Loezepoes,' riep Loes.

'Ik heb ook een mooie naam hoor,' zei de mevrouw. 'Ik heet Stientje.' Ze graaide onder haar jas. Er kwam een kaart tevoorschijn die met een koordje om haar nek hing.

'Hui-ze On-ze Lie-ve Vrouw,' spelde Loes. 'S. Hol-bee-ker.' Ook stond er nog een moeilijk woord op de kaart, maar dat had Loes nog niet gehad op school.

'Dat ben ik,' zei de mevrouw, terwijl ze met een vinger op haar borst prikte. 'Zo weet ik altijd waar ik woon.'

'Wat is een hui-ze?,' vroeg Loes.

'Dat is een heel groot huis,' antwoordde Mevrouw Stientje. 'Daar heb ik een eigen kamer, met een bed en een tafel met wel vier stoelen. Er staan ook mooie planten op de vensterbank.'

'Ik woon in een gewoon huis.' Loes wist het adres al uit haar hoofd. 'Steenstraat 11.'

Jammer dat zij geen kaart had met 'Onze Lieve Loes' erop.

'Goedemiddag, dames en heren, jongens en meisjes.' Loes draaide zich om. Daar stond de treinconducteur.

'De kaartjes alstublieft,' zei hij.

Kaartjes? Loes schrok. Die had mama altijd bij zich. Als de conducteur merkte dat zij geen kaartje had, moest ze misschien wel naar de politie. Haar hart bonkte ineens heel hard. Ze gleed van haar stoel, schoot het gangpad door en rende naar het halletje.

Verstoppen, dacht ze. Vlug glipte ze het wc-hokje binnen. In het hoekje achter de deur bleef ze trillend staan. Misschien kwam er zo wel iemand die moest! Was Meneer Igor maar hier. Stommerd, dacht ze, ik ga juist naar hem toe. Hij zou natuurlijk wel trots op

haar zijn. Ze ademde diep in en uit. Ik tel tot tien, dacht ze.... acht,... negen,... tien,... Voorzichtig opende ze de deur. Niemand te zien. Snel ging Loes terug naar haar plaats. Mevrouw Stientje trok haar naar zich toe.

‘Waar was je nou?’

Loes schraapte haar keel. Kon ze nog praten? Haar mond was helemaal droog.

‘Naar de wc,’ zei ze zachtjes. Ze was blij dat ze weer naast Mevrouw Stientje zat.

‘Mevrouw Stientje, ga je mee naar Meneer Igor?’

Mevrouw Stientje prikte met één vinger in haar zij. ‘Ja natuurlijk. Met zijn tweeën is het veel gezelliger.’

Gelukkig, dacht Loes.

3 - Olifanten

Loes draaide haar hoofd weer naar het raampje. Daar was een kerktoren, maar leek die wel op de toren bij hun huis? Deze was veel kleiner. De trein zoefde er voorbij. Ze kon er verder niet over nadenken. Kijk, een weiland met schapen. Dat had ze ook gezien toen ze naar oma ging. Maar ze moest toch naar Meneer Igor? Haar hand maakte een plakkerige vlek op het raam. Zou ze de verkeerde kant opgaan? Misschien reed de trein wel achterstevoren. Of had ze toch in de rode moeten stappen?

Ineens hoorde ze geruis uit het kastje boven haar hoofd. Ze stond op om haar oor dichterbij het geluid te brengen.

‘Zodaarrg,....nadurggg,...grr,...’ bromde het kastje.

Zou er iets engs gezegd zijn?

‘We zijn er bijna!’ riep Mevrouw Stientje. Ze veerde even op uit de bank.

Ze weet echt alles van de trein, dacht Loes opgelucht.

‘Nu gaan we naar de dieren, Loes.’

‘Joepie, naar Meneer Igor.’ Loes rende naar de deur en hielp Mevrouw Stientje met uitstappen. Huppelend aan de arm van Mevrouw Stientje zong ze: ‘Igor, Igor, ik kom gauw, met deze aardige mevrouw.’

Mevrouw Stientje maakte ook een huppel, en struikelde bijna over haar eigen voeten.

Nadat ze een tijdje gelopen hadden, kwamen ze bij een stenen gebouw.

‘Z-O-O,’ las Loes langzaam voor.

‘Hier is het al,’ zei Mevrouw Stientje. ‘Is dat niet leuk?’

‘Wat gaan we hier doen?’ Loes kneep haar neus dicht. ‘Het stinkt hier naar drollen.’

‘Dat is altijd zo in de dierentuin,’ zei Mevrouw Stientje.

‘Dierentuin? Maar we gingen toch naar Meneer Igor, bij mij thuis?’ Loes stampte met haar voet op de grond. ‘We zijn helemaal verkeerd.’

‘Gekke meid, wie heeft er nou een olifant thuis?’

Giechelend draaide Mevrouw Stientje zich om en stapte de dierentuin binnen. Loes sprong van het ene been op het andere. Moest ze zelf naar de Steenstraat gaan zoeken? Was die hier wel? Bij haar huis had ze nog nooit een dierentuin gezien. Zou ze teruggaan naar de trein? Wist ze de weg nog? Waarom was ze Meneer Igor dan ook vergeten. Altijd als hij erbij was, kwam alles goed.

Opeens hoorde ze een hard geluid.

‘Loes, kom je nog, ik hoor Meneer Igor al naar jou trompetteren.’

Dat kan niet, dacht Loes. Maar voor ze het wist, rende ze de dierentuin in, Mevrouw Stientje achterna. Weer hoorde ze het getoeter.

‘Hoor je dat Loes?’ Mevrouw Stientje maakte een kommetje van haar hand en deed dat achter haar oor. ‘Ze roepen ons. De olifanten hebben een verrassing voor ons.’

Mevrouw Stientje pakte haar hand en samen liepen ze op het geluid af. Plotseling bleef Loes staan. Ze wist niet wat ze zag. Allemaal Igors! Groot, heel groot, en nog veel groter. Ze rende naar het hek. Echte olifanten! Wel honderd keer groter dan Meneer Igor.

‘Kijk eens naar die oren,’ riep ze. ‘Daar pas ik helemaal in.’

Een olifant krulde zijn slurf om die van een andere.

Mevrouw Stientje legde haar arm om Loes’ schouder. ‘Ze vinden elkaar aardig en ik vind jou aardig.’

Iets verder stond een groepje olifanten bij elkaar. Eén olifant pakte een beetje stro met zijn slurf en legde dat in het midden van de groep.

‘Ze doen een olifantenspel,’ zei Loes.

Mevrouw Stientje kneep Loes in haar schouder en zei: ‘Dat is de verrassing.’

Voordat Loes iets terug kon zeggen, draaide een olifant zich om.

‘Kijk, een kleintje, een baby-fant!’, riep Loes. ‘De groten leggen stro op het kleintje. Dat doe ik ook bij Meneer Igor, maar dan met een dekentje.’

‘Een dekentje?’, vroeg Mevrouw Stientje. ‘In de dierentuin?’ Ze schudde haar hoofd.

‘Nee, thuis natuurlijk,’ zei Loes. ‘Meneer Igor is toch een knuffel. Toen ik vier was, moest ik wel vijf nachtjes in het ziekenhuis blijven. Oma bracht Meneer Igor voor me mee. In het ziekenhuis vertelde ik Igor elke dag allemaal verhalen in zijn grote oren. Nu doe ik dat

elke avond voordat ik ga slapen. Hij snapt alles, want hij heeft onderweg al heel veel meegemaakt.'

'Daarom heet hij zeker IgOOR.'

Dat was slim bedacht van Mevrouw Stientje.

'Heb jij ook een knuffel?'

Mevrouw Stientje schudde haar hoofd. 'Nee, want Loezepoes mocht niet mee naar mijn grote nieuwe huis.'

Mevrouw Stientje wreef in haar oog, moest ze huilen?

Loes graaide in haar zak. Daar zat vast wel een troostzakdoek in. Een zakdoek voelde ze niet, maar wel een pakje. Mama's cadeautje. Ze trok het papier eraf. Een katje! Een lief klein knuffelkatje.

Loes pakte het beestje op en drukte het oortje tegen Mevrouw Stientjes mond. Ze begreep het meteen. 'Hallo lief poezebeest, ben jij hier al eens geweest?'

Mevrouw Stientje liet het knuffeltje om zich heen kijken.

'Hij zegt niets terug,' zei ze.

'We moeten hem eerst een naam geven,' zei Loes.

'Meneer Igor en...,' zei Mevrouw Stientje.

'Meneertje Zoo,' zei Loes. 'Want dat stond op het hek van de dierentuin.'

'Wat is dat nou voor een naam,' zei Mevrouw Stientje. 'Ik wil ook iets met oor.'

'Ik weet het,' zei Loes. 'Meneertje Zogor.'

'ZogOOR, dat is mooi,' zei Mevrouw Stientje. 'Zonder Meneer, want daar is hij niet groot genoeg voor.'

'Hij is voor jou, Mevrouw Stientje.'

'Echt?' Mevrouw Stientje kreeg een kleur. 'Dag ZogOOr,' fluisterde ze. Ze wreef met haar neus over het kattenneusje en stopte het beestje meteen in haar binnenzak.